

SINGULARITATS ESCALENQUES

L'Escala, com he dit sempre, per mi és la vila més bonica de la Costa Brava. En el recorregut des de Blanes fins a Portbou també n'hi ha de boniques, però la nostra població té una bellesa inigualable. Només cal llegir *Passejant per l'Escala*, de Pere Guanter i Subirà, i observar les nombroses fotografies que conté per adonar-nos del seu encant.

El llibre de Guanter convida els escalencs a conèixer, pam a pam, el lloc on vivim. Compara l'Escala d'uns anys enrere amb la d'ara; tàctica idònia per fer-nos adonar dels canvis i avenços que, en el decurs d'uns anys, hem anat experimentant. Jo no tornaria a l'Escala de la meva infantesa. La d'avui en dia és més alegre, més viva, més lluminosa, més nova...

La lectura del llibre esmentat m'ha suggerit pensar en l'Escala i m'he sentit inspirada a escriure quelcom que estigui relacionat amb ella. En el butlletí, número 25 de la revista El Casal «Jardi del Pedró», de l'Escala, corresponent al quart trimestre de l'any 2009, vaig publicar-hi un article amb el títol «L'Escala: trets característics». Hi destaco la Platja, el Cementiri Mariner, l'Alfolí de la Sal (Pòsit Vell), la Columna Emporitana, el conjunt Arqueològic d'Empúries, la Casa de la Punxa, el Museu de l'Anxova i de la Sal, les Torres de Defensa del Pedró i de Montgó... Ara, en aquesta ocasió assenyalaré poèticament l'Escala i els seus entorns i remarcaré allò que la Platja té de singular.

L'Escala, situada arran del mar, gaudeix d'una infinitat de cales de sorra blanca i fina. Cingles formats per esqueixats turons que moren a l'aigua. Coves profundes que embelleixen, en gran manera, l'abrupta costa, banyades per verdoses aigües cristal·lines. Esculls turgents que emergeixen a la superfície marítima amb aire de pompositat i distinció. Prop de la costa, els tamarius. A l'interior segueix la flora típicament mediterrània, rica en plantes aromàtiques i pins...

Dins d'aquest immens quadre d'art natural s'hi troba un cúmul d'elements diferents, singulars, que són la mostra ineludible de la nostra identitat com a escalencs. Són molts els components que destaquen en la mena de puzle que conforma l'Escala i que és la icona virtual del nostre municipi.

Destaco els que són part integrant de la Platja.

Els norais –coneguts popularment per pilons– daten del segle XVIII. Són els antics amarradors. S'hi amarraven les embarcacions de pesca i els vaixells de sabotatge. De forma de torre, generalment es feien de pedra, morter i pasta. Com que estan sotmesos a un continu desgast, a causa de les inclemències del temps i de la força de les ones que hi baten amb fúria, quan l'embranchida és provocada pel temporal, les estructures es deterioren.